

REX en andere verhalen

• *REX en andere verhalen*

© 2023 C.H.M. Ohé
cehaohe@gmail.com

Druk/uitgave via MijnBestseller.nl

ISBN 978 94 0369 349 1
NUR 303

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photocopy, microfilm, or any other means without written permission by the author.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

REX

en

andere

verhalen

Chris Ohé

INHOUD

Rex	7
Aan het hart	39
Zomerzothheid	131
Het was eb	141

REX

1.

Wie zijn of haar leven overziet en eerlijk is, zal moeten erkennen dat er de nodige overeenkomst is met hoe een mier op een stoeptegels zich een weg zoekt. Ook dat er een schoen kan komen die verplettert, zonder dat de drager er weet van heeft.

Toen de dinosauriërs uitstierven, zeiden de laatst overgebleven exemplaren tegen elkaar: 'Dat was het dan.' Meer woorden maken dinosauriërs aan zoiets niet vuil. Een enkele ging nog wat charmanter liggen om later, heel veel later, toch een beetje op z'n voordeligst gevonden te worden.

Ik was op een stille zondagmiddag naar het museum gegaan en dwaalde door de zalen. Werkelijk van alles stond of lag of hing er, je kon het zo wild niet bedenken. Stilstand bij het enorme skelet van een Tyrannosaurus Rex en ertegenopziend, verbaasde het me dat een dergelijke levensvorm ooit op aarde mogelijk was geweest.

Plots meende ik het skelet te zien knipogen. Wat? dacht ik. Ik deed een stap achteruit en keek de zaal rond. Ik was de enige aanwezige.

Het skelet knipoogde nu duidelijk, geen vergissing mogelijk. Het bewoog stijf het hoofd en zei zacht: 'Kom wat dichterbij. Je hoeft niet bang te zijn, ik kan je toch niet opeten.'

Mijn nieuwsgierigheid won het zoals meestal van verbijstering. Ik zette een behoedzame stap dichterbij en het skelet fluisterde: 'Ik ben niet helemaal echt. Ga naar het bos.'

Terstond verstarde het skelet. Een zaalwachter had de zaal betreden.

Ik deed of ik iets in mijn foldertje stond op te zoeken, maar met één oog op het skelet gericht. Niets bewoog meer. De zaalwachter haalde zijn neus op en snoot de boel eens goed door in een zakdoek met het formaat van een luier. Het leek hem bijna wetenschappelijke ernst te zijn, aandachtig bekeek hij de verkregen inhoud.

Ik liep de zaal en meteen ook het museum uit, aan verwarring ten prooi. Naar het bos? dacht ik. Wat moet ik in het bos?

Het was een mooie dag zonder veel bewolking.

2.

De volgende dag had ik veel te doen. Er waren allerlei ontwerpen die volgens mij voldoende doorgedacht waren en nu maar eens de deur uit moesten. Maar de dag daarna besloot ik naar het bos te gaan. Want ik was eigenlijk razend nieuwsgierig.

Ik was al enkele keren eerder in een gedeelte geweest waar zelden iemand kwam. Er stond overigens wel een bankje en tussen struikgewas en bomen door keek je uit over een lager gelegen oorspronkelijk veld. Helemaal aan de overzijde daarvan liep kennelijk een pad, ik had er wel eens iemand in een blauwe of rode jas zien gaan. En achter het bankje was een soort oerbos, een ongebreidelde vegetatie waarin schaduw en zich verzamelden.

Een van de keren was er een man met een hond langs gekomen. De man groette of mompelde iets, de hond keek lauw geïnteresseerd opzij en het was net of hij ook iets mompelde. Ze waren in de verte van het pad verdwenen.

Ik stapte op mijn fiets en reed naar het bos toe. Ik zocht het bankje op en dacht na over het werk van de vorige dag. Had ik aan alles gedacht, had ik de juiste bijlagen bij het desbetreffende gedaan en geen geadresseerde vergeten?

Opeens was er een geweldig takkengekraak en voor ik het wist stond er een levensechte tyrannosaurus naast het bankje, zij het een iets kleiner type dan die in het museum. Misschien een ondersoort die we niet zo kennen, ging het in minder dan een seconde door me heen. Het beest had exact dezelfde opgewekte tekening als een koolmees, wat me in feite logisch leek. Zijn vogels geen rechtstreekse erfgenamen?

'Hallo,' zei de tyrannosaurus. 'Mag ik me voorstellen, mijn naam is Rex. Heb maar geen angst, ik ben al sinds lang vergeten tijden vegetariër. Kijk ...'

Hij brak een niet te grote tak af van een berkje dat daar stond en stak het in zijn gulzige bek.

Ik zat met mijn mond vol tanden en kon alleen maar gebio-logeerd toekijken.

'Lekker,' zei Rex. 'Kraakvers, met net dat nasmaakje. Uitstekend. Ik ben er echt helemaal aan gewend ... Gaat het?'

'Ja,' zei ik met een droge keel. 'Nee, het gaat prima. Eigenlijk. Lekker weer.'

'Nou, dat mag inderdaad gezegd worden,' zei Rex, 'heel treffend opgemerkt. Echt een dagje om het er eens van te nemen, niet? Wat dat aangaat mogen we de laatste tijd niet mopperen.' Met een korte voorpoot veegde hij zijn bek af.

'Nee,' zei ik, nog altijd wat stroef. 'Nee, nee, zeker niet.'

'U vraagt zich natuurlijk af ... Of mag ik je zeggen? Dat praat zo veel makkelijker. Wacht, ho, ik ga weer eens veel te snel.

Denk er eerst even over na. Dat zijn zaken die veel belangrijker zijn dan zich in allereerste instantie laat aanzien.'

'O,' zei ik. 'Nou, eh ...'

Ik probeerde de vraag te bekijken tegen alles wat ik ooit had meegemaakt. Maar het was moeilijk een passend vergelijk te vinden. Dit was met recht wat je noemt een geval op zich.

Ik zei dat ik het in orde vond. Dat leek me in alle gevallen ook het veiligst.

3.

Rex was op zijn dikke staart gaan zitten. 'Kijk,' zei hij, 'het zit zo. Mijn oom heeft jou gesproken, hè?'

'Wacht,' zei ik, 'je oom?'

Ik had een heel klein beetje moed gevat. Misschien was deze tyrannosaurus de allerergste niet.

'Ja, mijn oom Bruto, in het museum. Jij bent toch in het museum geweest?'

'In het museum? Ja. Is dat je oom?'

'In gedeeltelijke zin, zou je kunnen zeggen.'

'O. Maar hoe weet jij ...'

'Ho,' zei Rex en hij hief een voorpoot. 'Ik weet alles.' Hij keek me doordringend aan.

Het waren heel wonderbaarlijke ogen, alle kleuren van de regenboog kwamen erin voor en ze deden glinsterende spelletjes.

'Alles,' herhaalde hij.

Ik liet het op me inwerken. 'Alles is veel,' zei ik.

'Vertel mij wat,' zei Rex.

Hij had een tweede tak van het berkje afgebroken en werkte die tussendoor weg. Hmm, gromde hij vergenoegd.

'Je oom, die Bruto, zei dat ik naar het bos moest gaan.'

'Ja, ja. En dat is waar je nu bent.'

'Wist je dat ook?'

'Alles,' zei Rex nog eens.

Het was of ik, in zijn ogen kijkend, door de tijden heen tot heel, heel ver in het verleden van de geschiedenis kon zien. De Tachtigjarige Oorlog, de Noormannen, hunebedbouwers, de laatste ijstijd, die daarvoor nog, en heel veel verder.

'Wauw,' zei ik. Ik was er stil van.

Rex glimlachte fijntjes.

Dat was ook zoiets. Wie zou ooit hebben gedacht een tyrannosaurus te kunnen zien glimlachen?

Het bos was in de ruime omtrek van het bankje volkomen vredig. De bladeren van de bomen ruisten zacht. Ging er aan de overzijde van het veld iemand in een blauwe jas?

'Ik heb een verzoek,' zei Rex.

'Een verzoek?'

'Ja, een klein verzoek.'

Het was of ik uit zoiets als een droom ontwaakte. Alle angst die ik in mijn leven had gevoeld, was geheel en al vervluchtigd.

'Er is een kleinigheid die ik graag zou willen hebben,' zei Rex. 'Als ik zo vrij zou mogen zijn.'

'Wat dan?'

'Hier op dit bankje heeft een keer iemand zitten roken. Het was een heerlijke geur, ik ruik die nu nog. Deze persoon liet een leeg doosje achter, de vandaal. Ik zag dat het om pantertjes ging, want dat stond erop. Zou jij me niet zo'n doosje van die pantertjes willen bezorgen? Ik kan daar zelf lastig aan komen. Begrijpelijk, niet? Je zou me een enorm plezier doen.'

'Pantertjes?' zei ik. 'O, maar die rookte mijn vader ook.'

'O ja?' Hij keek me verlangend aan.

'Ik wil het best doen,' zei ik. 'Waarom niet?'

'Mijn idee,' zei Rex hoopvol.

'Komt in orde.'

'Geweldig,' zei Rex, 'formidabel. Extraordinair. Ik wist het.'

Hij luisterde een ogenblik.

'Ik geloof dat het nu een goed moment is om te gaan,' zei hij. 'Ik zie je.'

Vlugger dan hij was verschenen, was hij verdwenen. 'Alles,' meende ik nog te horen.

In de verte van het pad naderde een hond. Vlak erachter dook een man op.

Ik bleef voor de vorm nog zitten.

4.

Twee dagen later ging ik opnieuw naar het bos. Ik reed met mijn fiets naar een beschut plekje, zette hem op slot, en liep in de richting waar het bankje was.

Vreemd genoeg verdwaalde ik.

Hè, dacht ik, ben ik hier al geweest? Mij onbekende struiken leken het pad te willen verstoppen, bomen met knoestige wortelpartijen en laaghangende takken belemmerden de doorgang. Maar uiteindelijk kwam ik op een open plek waar ik dacht al eens te zijn geweest en vanaf dat punt wist ik het weer ongeveer.

Ik was enigszins moe, tot ruim een week eerder was ik behoorlijk ziek geweest. Eigenlijk verkeerde ik nog altijd in een stadium waarin het goed zou zijn het een beetje rustig aan te doen.

Bij het bankje gekomen, dacht ik alleen maar aan even liggen. Ik deed mijn jack uit, drapeerde hem over de zitting en legde me neer. Ahh, dacht ik.

De bladeren van de bomen en struiken ritselden, insecten zoemden, hier en daar prikte de zon fel door het dichte groen heen.

Ik wist niet dat ik nog zo erg moe was. Binnen enkele tellen was ik foetsie.

Ik droomde een merkwaardige droom. Alle autowegen waren afgeladen vol met horden dinosauriërs, kleinere met grotere ertussen, soms in rijen van drie of meer vlak naast elkaar. Onder luid gebrul kwam desalniettemin nu en dan een familielid van Rex tussendoor gestierd. Hoog in de lucht vloegen zilvergrijze pterosauriërs, een verijlende ademtocht achter zich latend.

Toen ik wakker werd, begreep ik eerst niet waar ik was. Naast het bankje stond Rex.

'Alles oké?' vroeg hij.

'Ja, prima,' zei ik wat verward. 'Ik heb gedroomd.'

'Dat meende ik al te mogen denken. Je gezicht vertrok helemaal. Het is goed zichzelf niet in alle omstandigheden te hoeven zien.'

'O, is dat zo ... Was je hier al lang?'

'Ach,' zei Rex, 'lang, wat is lang? Tijd is een subjectief begrip.'

Ik schudde mijn hoofd. Ik was nog niet helemaal present.

'Is het gelukt?' vroeg hij.

'Wat? O ja, je bedoelt de pantertjes?'

'Zeker, zeker. Hoe zou ik iets anders bedoelen. Mijn hart klopt vol verwachting.'

Ik haalde het doosje dat ik de vorige dag had gekocht uit de binnenzak van mijn jack. Met een doosje lucifers. Daar had ik op het laatste moment nog aan gedacht.

'Alsjeblieft.'

'Subliem,' zei Rex. 'Buitengewoon, grote klasse.'

Hij legde het doosje bijna teder op de zitting van het bankje.

'Een heilig moment.'

Hij sloot zijn ogen en wachtte. Vervolgens begon hij te zingen, heel wonderlijk en zacht. Het was een raar rauw soort liedje, dat echter op een onbevattelijke manier onaards mooi was.

5.

Rex bleek moeite met het aansteken te hebben.

'Wacht,' zei ik.

Ik streek een lucifer af en hield hem het vlammetje voor.

'Briljant,' zei hij.

Hij zoog vuur in het pantertje en blies een kleine rookwolk uit in de vorm van een oliebol. Hij snoof.

Hmm, gromde hij.

'Ze hebben ze tegenwoordig in een aantal smaken,' zei ik. 'Dat wist ik niet. Koffie en vanille en nog een paar, geloof ik. Dit is koffie. Die vrouw van de winkel zei dat dit de originele smaak was. Maar ik weet niet of dat klopt.'

'Voortreffelijk,' zei Rex. 'Koffie, zeg je? Deze is prima.'

Ik zal niet ontkennen dat ik bij mezelf wel wat zat te genieten van het beeld van een tyrannosaurus die een pantertje rookt. Geen mens die het gelooft, dacht ik.

Vroeger had ik ook gerookt, heel vroeger. Uit een soort ... ja, ik weet eigenlijk niet meer precies waarom. Maar nu be kroop me bijna de lust om mee te doen. Want er is dan verder helemaal niets dat hoeft, het roken vult het hele moment. Maar inmiddels ben ik verstandig geworden, wat dit betreft tenminste.

Hmm, gromde Rex weer en hij blies een heel rijtje oliebol-
len uit – oliebol- en appelflappen om preciezer te zijn, om en om.

'Zei je nou dat je vader deze ook rookte?' vroeg hij.

'Ja. En niet zo zuinig ook. Overal in huis lag ergens wel een stompje dat hij even had weggelegd en daarna had vergeten. Mijn moeder liep rond met het gezicht van een boze spin. De rook ging ontzettend in de gordijnen zitten, zei ze. Ze hield eigenlijk helemaal niet zo van mannen en hun gedoe.'

'O nee?'

'Nee ... Maar het waren toen andere tijden, echt heel andere dan tegenwoordig. Over het algemeen is het niet veel wat mensen weten, maar indertijd wisten ze echt helemaal niks. Allemaal grote domoren, goedbeschouwd. Maar ja, ik ben ook een domoor – die maar het een of ander doet, omdat hij verder niet goed weet wat.'

'Meen je dat nou?'

'Ik ben bang van wel,' zei ik.

Ik keek naar het lager gelegen veld. Het lag erbij als een kat op een oprit in de zon.

'Ik heb een oneindig verlangen naar gewoon niet meer bestaan,' zei ik. 'Een eind aan alle onzin.'

'Joh,' zei Rex.

'Ja,' zei ik.

Rex zweeg en rookte. De bladeren van de bomen ritselden. Opeens viel er een druppel.

'Ik denk dat we regen krijgen,' zei ik.

'Zou heel goed kunnen,' zei Rex.

'Zal ik je pantertjes weer meenemen? Dan blijven ze in elk geval droog.'

Rex scheen even te denken, maar knikte instemmend. Ik stopte het doosje en de lucifers terug in mijn binnenzak.

'Je moet niet denken dat ik somber of verdrietig ben of zo,' zei ik. 'Het is gewoon zoals het is.'

'Ik begrijp het,' zei Rex. 'Maar grootscheeps bedankt, als je dat maar weet.'

'Oké,' zei ik.

Ik beloofde de volgende dag terug te komen. De regen leek het te gaan menen.

6.

Tot mijn ontsteltenis en verwondering besloot de ziekte om terug te keren. Bovendien bleef het dagen achtereen nagenoeg onafgebroken regenen. De straat leek soms een rivier.

Ik moest aan Rex in het bos denken. Reptielen zullen best ondoorlaatbaar zijn, dacht ik. Maar waren tyrannosaurussen nu warm- of koudbloedig? En wat maakte dat uit?

Zelf lag ik rillend van de koorts in bed. Ik droomde werkelijk van alles.

Toen we klein waren, knipte mijn vader ons met een tondeuse die je zoals een schaar hanteerde. Dan zaten we met een theedoek om op een stoel in de keuken. Mijn vader had de tondeuse net als zo veel zaken ergens op de kop kunnen tikken en het was de vraag of het ding nog scherp genoeg was. 'Au,' zeiden we. Ik haatte het geknipt te worden.

Maar nu droomde ik dat ik het was die mijn vader zou gaan knippen, met dezelfde tondeuse. 'Durf je het aan?' vroeg ik, terwijl ik een spiegel zo installeerde dat hij zichzelf van achteren zou kunnen zien. 'Ja hoor,' zei hij, 'je gaat je gang maar.' Hij was iemand die altijd enigszins blufte. Ik was nooit anders dan bang voor hem geweest. Hoe meer ik opgroeide, hoe meer het wederzijds leek te zijn.

Misschien dat Rex een soort hol voor zichzelf had gemaakt, van takken en bladeren, wie weet ergens half in de grond. Waar blijven reptielen als het regent? Als de zon weer schijnt,

komen hagedissen zich warmen op het bakstenen tuinmuurtje.

Ik probeerde een sinaasappel te eten, maar die wilde niet smaken. Koffie beviel me ook niet, het leek een vreemd giftig drankje. Ik trok de dekens om me heen en kroop er diep in weg. Ik sliep zo veel mogelijk, hele gaten in de tijd.

Werden sauriërs ooit verkouden, vroeg ik me tussendoor af. Kregen ze ooit koorts of griep? Werden ze eigenlijk wel ziek? Of was het: ofwel je leeft, ofwel je bent dood?

Ik had nooit zo op reptielen gelet. Heel vroeger logeerden we bij familie die een boerderij hadden. Mijn neven bezaten een echt luchtdrukpistool. We waren gewoonweg wreed en schoten op kikkers die beneden in de koelte van een oude put zaten. We deden het alleen als mijn oom het niet zag. We bleven ze ook op met een hol rietje in hun achterste, tot ze bol stonden. Dat was wel een gek gezicht. Maar kikkers zijn amfibieën en geen reptielen.

Tegenwoordig zet ik iedere wesp, iedere pissebed met behulp van een potje en papiertje het huis uit. Dat doe ik zelfs met schietluizen, zilversjes, ook al zijn die me vaak te vlug af. Een mens verandert kennelijk tijdens zijn of haar leven.

Welke soort zal het zijn die na ons op de planeet gaat heersen? vroeg ik me af. Want voor alles geldt dat er ooit een eind aan komt. Domweg omdat er ook ooit een begin was.

Dit zijn wel goeie vragen, bedacht ik. Die moest ik maar eens aan Rex voorleggen. Hij weet alles; dat zegt hij tenminste. Ik zou benieuwd zijn hoe veel het daadwerkelijk is. Want alles is toch wel heel erg veel. Zou hij de waarheid spreken?

Ik wikkelde me helemaal in en draaide me op een zij.

7.

Mijn huis staat op het eind van de straat. Verder is er alleen nog een pleintje met vier lindebomen en een kleine lagere school. Daarachter ligt een brede strook waar van alles groeit en waarvandaan je zo ver als je wilt kunt kijken over akkers en weilanden met daartussen plukken bos. In de weekeinden kan het er heel stil zijn.

Mijn werkkamer is op de bovenverdieping en krijgt van twee kanten licht. Er zijn ook nog een overloop en mijn slaapkamer.

Regen kletterend op de dakpannen en tegen de ruiten aan vind ik het mooiste geluid dat er is, naast het geruis van bladeren in de wind. Het raam van mijn slaapkamer staat altijd een beetje open.

'Hoi,' hoorde ik opeens. Verschrikt keek ik op.

Door het raam keek een groot oog. 'Hoe gaat het?'

'Rex!'

Ik kwam uit bed. 'Wat doe jij hier?'

'Ik kom eens kijken hoe het me je is. Beetje ziek?'

'Ja,' zei ik. 'Maar het gaat weer de goede kant op. Geloof ik. Hoe is het met jou?'

'Prima,' zei Rex. 'Kon niet beter. Maar tussen ons gezwogen, ik zou wel weer een pantertje lusten. Denk jij dat er een mogelijkheid in kan zitten?'

'Zeker,' zei ik, 'natuurlijk. Wacht, dan loop ik naar beneden.'

Ik haalde het doosje pantertjes en de lucifers op, die nog altijd in mijn jack zaten. Maar toen ik terugkwam, was het oog verdwenen.

'Rex?'

Ik deed het raam verder open. 'Rex?'

Alleen de wind in de bladeren van de linden was te horen.

'Rex?' riep ik zacht.

Zou ik dan weer een keer gedroomd hebben? vroeg ik me af. Bestond de werkelijkheid wel?

'Tjoep, daar ben ik weer,' zei Rex. 'Een man met een hond, ik moest even wegduiken. Je zou ze natuurlijk ook kunnen opeten, kun je denken. Maar ik ben nu eenmaal vegetariër. Principes zijn principes.'

'O ja, zeker,' zei ik. 'Wil je nu een pantertje?'

'Kom maar op, ik ben er heel en al klaar voor.'

Ik stak een pantertje aan en gaf het door het raam aan.

'O,' zei Rex. 'Dank, dank.'

Hij zoog en blies vrijwel meteen drie olieballen. Zelden heb ik een tyrannosaurus zo zeer een pantertje zien waarderen.

'Ik blijf niet lang,' zei Rex vrij gauw. 'Te ongunstig. Maar je moet straks even bij je keukendeur kijken. Oké?'

'Goed,' zei ik. 'Maar wat ...'

'Ik ga,' zei Rex. 'Heel veel goede beterschap, en als de zon in elk opzicht weer schijnt, zie ik je in het bos. Hoi.'

Hij was weg. Alleen de geur van een pantertje met koffiesmaak hing er nog.